25/12/25 ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି **"ବାପଦାଦା"** ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମେମାନେ ବହୁତ ସମୟ ପରେ ପୁନର୍ବାର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିଛ ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ବହୁତ-ବହୁତ ସିକିଲଧେ ଅର୍ଥାତ୍ ବହୁତ ଦିନ ପରେ ମିଳିଥିବା ଗେହ୍ଲା ସନ୍ତାନ ଅଟ " ।

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ନିଜର ସ୍ଥିତିକୁ ଏକରସ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ଥିର ରଖିବାର ଉପାୟ କ'ଣ?

ଉତ୍ତର**:-** ସର୍ବଦା ମନେ ରଖ ଯେଉଁ ସେକେଣ୍ଡ ବିତିଗଲା ତାକୁ କହିବା, ଡ୍ରାମା । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହୋଇଥିଲା । ଏବେ ତ ନିନ୍ଦା-ସ୍ତୁତି, ମାନ-ଅପମାନ ସବୁ କିଛି ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିବ । ସେଥିପାଇଁ ନିଜର ସ୍ଥିତିକୁ ଏକରସ ରଖିବା ପାଇଁ ଅତୀତର ଚିନ୍ତନ କର ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ବାବାଙ୍କର ନାମ କ'ଣ? ଶିବବାବା । ସେ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ସବୁ ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ନାମ କ'ଣ? ଆତ୍ମା । ଜୀବ ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀରର ନାମ ଦିଆଯାଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମାର ସେହି ନାମ ହିଁ ରହିଥାଏ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଦୁନିଆରେ ଢେର ସତସଙ୍ଗ ରହିଛି । ଏହା ହେଲା ସଚ୍ଚା-ସଚ୍ଚା ସତ୍ର ସଙ୍ଗ ଯାହାକି ସତ୍ୟ ବାବା ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ଆମକୁ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ନେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ଏପରି ଆଉ କୌଣସି ସତସଙ୍ଗ ଅଥବା ପାଠଶାଳା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସାରା ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ତେଣୁ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ସ୍□ଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ଅଟ । ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି । ଯେତେବେଳେ କାହାକୁ ବି ବୁଝାଉଛ ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ ଚକ୍ର ସମ୍ମୁଖରେ ଠିଆ କରାଇ କୁହ ଏବେ ତୁମେ ଏପଟକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଯିବ । ବାବା ଜୀବ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର । ଏହା ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ, ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଶୁଣୁଛୁ । ଏବେ ପୁନର୍ବାର ଶୁଣୁଛୁ । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ କୌଣସି ବି ଦେହଧାରୀ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ବିଦେହୀ ଶିବବାବା ହିଁ ଆମର ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ଆଉ କୌଣସି ସତ୍ସଙ୍ଗ ଆଦିରେ ଏପରି କଥା କହୁ ନ ଥିବେ । ଏହା ତ ଏକମାତ୍ର ମଧୁବନ ଅଟେ । ସେମାନେ ପୁଣି ବୃନ୍ଦାବନରେ ଗୋଟିଏ ମଧୁବନ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ତାକୁ ତ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବ ମଧୁବନ ତ ଏହା ଅଟେ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ, ଆମେମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଏବଂ ତ୍ରେତା ଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବା ପାଇଁ ଏବେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛୁ । ଆମକୁ ବାବା ଆସି ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ୮୪ ଜନ୍ମ କିଏ ଏବଂ କିପରି ନେଉଛନ୍ତି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ । ମନୁଷ୍ୟ ତ କେବଳ କହିଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଆତ୍ମାମାନେ ଥିଲେ, ଯେଉଁଠି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ସତ୍ୟଯୁଗ ନାହିଁ, ଏହା ହେଉଛି କଳିଯୁଗ । ଆମେ ସ୍□ର୍ଣ୍ଣିମ ଯୁଗରେ ଥିଲୁ । ପୁଣି ଚକ୍ର ଲଗାଇ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ଲୌହ ଯୁଗରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛୁ, ପୁନର୍ବାର ଚକ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ଏବେ ନିଜର ଘରକୁ ଯିବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେମାନେ ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନ ଅଟ ନା । ଯିଏ ହଜିଯାଇ ପୁଣି ବହୁତ ସମୟ ପରେ ମିଳିଥା'ନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ସିକିଲଧେ କୁହାଯାଏ । ତୁମେମାନେ ପୁରା ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ମିଳିଛ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ - ଇଏ ସେହି ବାବା ଯିଏକି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ଆମକୁ ଦେଇଥିଲେ, ସ୍□ଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ କରିଥିଲେ । ଏବେ ପୁନର୍ବାର ଆମକୁ ଜନ୍ମ ସିଦ୍ଧ ଅଧିକାର ଦେବା ପାଇଁ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ବାବା ରିୟଲାଇଜ୍ (ଅନୁଭବ) କରାଉଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ଆତ୍ମାର ୮୪ ଜନ୍ମର ମଧ୍ୟ ରିୟଲାଇଜେସନ୍ (ଅନୁଭୂତି) ହୋଇଯାଉଛି । ଏସବୁ କଥା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂବରୁ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦେବତା ଅଥବା କାଙ୍ଗାଳକୁ ମୁକୁଟଧାରୀ କରାଇବା ପାଇଁ ବୁଝାଇଥିଲେ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ୮୪ ଥର ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇଛୁ । ଯେଉଁମାନେ ନେଇ ନାହାଁନ୍ତି ସେମାନେ ଏଠାକୁ ଶିଖିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଆସିବେ ନାହିଁ । କେହି ପୁଣି ଅଳ୍ପ ବୁଝିବେ । କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ତ ରହିଛନ୍ତି ନା । ନିଜ-ନିଜର ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତେ ତ ଆସି ଏଠାରେ ରହିବେ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବହୁତ ଭଲ ପଦ ପାଇବାର ଥିବ ସେମାନେ ସତେଜ ହେବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସିବେ । ଯେଉଁମାନେ କମ୍ ପଦ ପାଇବେ ସେମାନେ ଅଧିକ ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟ କରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ଏପରି ଜ୍ଞାନ ଅଟେ ଯାହାକି ଯେତେ କମ୍ ପୁରୁଷାର୍ଥ କଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ବ୍ୟର୍ଥ ଯିବ ନାହିଁ । ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରି ସ୍□ର୍ଗରେ ଆସିଯିବେ । ଯଦି ପୁରୁଷାର୍ଥ ଭଲ କରିଥା'ନ୍ତେ, ତେବେ ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ କମ୍ ହୋଇଥାନ୍ତା । ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ବିନା ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପ୍ରତି ମୂହୁର୍ତ୍ତରେ ନିଜେ ନିଜକୁ ଏହିକଥା ମନେ ପକାଇ ଦେଉଥାଅ । କାହା ସହିତ ବି ଦେଖା ହେଲେ ପ୍ରଥମେ ଏହି କଥା ବୁଝାଅ ଯେ - ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ । ଏହି ଶାରୀରିକ ନାମ ତ ପରେ ମିଳୁଛି । ଶରୀରର ନାମ ପଛରେ ମିଳିଛି । କାହାକୁ ଡାକିବା ପାଇଁ ଶରୀରର ନାମ ରଖାଯାଇଛି । ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ବେହଦର ବାବା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । କହୁଛ ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆସିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନ । ପ୍ରଥମେ ଆତ୍ମା ତା'ପରେ ପୁଣି ପିଲାମାନଙ୍କର ନାମ ନେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ, ବୁଝିପାରୁଛ ଆତ୍ମିକ ବାବା କ'ଣ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ଜାଣିଛି - ଶିବବାବା ଏହି ଭାଗୀରଥଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଛନ୍ତି, ଆମକୁ ସେ ହିଁ ସହଜ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଆଉ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ନାହାଁନ୍ତି

ଯାହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ବାବା ଆସି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବେ । ସେହି ବାବା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି, ଆଉ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ କେବେ ବି ଏପରି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ବା ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ଶିକ୍ଷା ବ୍ରହ୍ମା ବାବାଙ୍କର ନୁହେଁ । ଏହାଙ୍କୁ ତ ଏକଥା ଜଣା ହିଁ ନ ଥିଲା ଯେ କଳିଯୁଗ ଶେଷ ହୋଇ ସତ୍ୟଯୁଗ ଆସିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହାଙ୍କର କୌଣସି ଦେହଧାରୀ ଗୁରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ କହିବେ ଅମୁକ ଆମର ଗୁରୁ । ଅମୁକଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ଜ୍ୟୋତିରେ ମିଶିଗଲା । ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଦେହଧାରୀ ଗୁରୁ ଅଛନ୍ତି । ଧର୍ମସ୍ଥାପକମାନେ ମଧ୍ୟ ଦେହଧାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ଧର୍ମ କିଏ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି? ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଶିବବାବା ହିଁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ସ୍ଥାପନା କରିଛନ୍ତି । ଏହାଙ୍କର ଶରୀରର ନାମ ବ୍ରହ୍ମା । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ୍‌ମାନେ କହିବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଏହି ଧର୍ମସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି । ସେ ତ ଦେହଧାରୀ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏହି ଧର୍ମର ସ୍ଥାପକଙ୍କର ଚିତ୍ର କିପରି ଦେଖାଇବେ? ଶିବଙ୍କର ହିଁ ଦେଖାଇବେ । ଶିବଙ୍କର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ କେହି ବଡ, କେହି ଛୋଟ ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେ ତ ବିନ୍ଦୁ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ନାମ-ରୂପ ମଧ୍ୟ ଅଛି କିନ୍ତୁ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଏହି ଆଖି ଦ୍□ାରା ଦେଖିପାରିବ ନାହିଁ । ଶିବବାବା ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ରାଜ୍ୟ-ଭାଗ୍ୟ ଦେଇଯାଇଥିଲେ, ସେଥିପାଇଁ ତ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ ନା । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ । କେବଳ ମୋତେ ହିଁ ସ୍ମରଣ କର । କାହାର ସ୍ତୁତି କରିବାର ନାହିଁ । ଆତ୍ମାର ବୁଦ୍ଧିରେ କୌଣସି ଦେହର ସ୍ମୃତି ନ ଆସୁ, ଏହି କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବା ଦରକାର । ଆମକୁ ଶିବବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି । ସାରାଦିନ ଏହି କଥାକୁ ବାରମ୍ବାର ମନେ ପକାଉଥାଅ । ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ, ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ତ ଅଲଫଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ । ଏହି କଥାକୁ ପକ୍କା ନିଶ୍ଚୟ ନ କରାଇ ଅଧିକ ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇଲେ କିଛି ହେଲେ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ ନାହିଁ । କେହି ତ ଏହାକୁ ଠିକ୍ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । କେହି କହୁଛନ୍ତି ଏହାକୁ ବୁଝିବାକୁ ତ ସମୟ ଦରକାର । କେହି ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ବିଚାର କରିବା । ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ମନୁଷ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ନୂଆ କଥା । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବସି ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବିଚାର ଚାଲୁଛି, କ'ଣ କଲେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିଯିବେ । ଶିବ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମାକୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କିପରି କୁହାଯିବ, ଯାହାର ଶରୀର ହିଁ ନାହିଁ । ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ କେବେ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇଥିବେ, ସେଥିପାଇଁ ତ ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ସାଗର କୁହାଯାଉଛି, ଏମିତି ଅଯଥାରେ କାହିଁକି କହିବେ । କେହି ବହୁତ ପଢିଥିଲେ କୁହାଯାଏ ଇଏ ତ ବହୁତ ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ର ପଢିଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଅଥବା ବିଦ୍□ାନ କୁହାଯାଏ । ବାବାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଥୋରିଟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନର ଅଧିକାରୀ କୁହାଯାଉଛି । ନିଶ୍ଚୟ କେବେ ଏଠାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ତ ପଚାରିବା ଦରକାର ବର୍ତ୍ତମାନ କଳିଯୁଗ ନାଁ ସତ୍ୟଯୁଗ? ଏହା ନୂଆ ଦୁନିଆ ନା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ? ଲକ୍ଷ୍ୟ ତ ତୁମ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଯଦି ଥା'ନ୍ତେ ତେବେ ତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥା'ନ୍ତା । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ, କାଙ୍ଗାଳପଣିଆ ହିଁ ନ ଥାନ୍ତା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ କେବଳ ଏମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ରହିଛି । ଯାହାଙ୍କୁ ମନ୍ଦିରରେ ନମୂନା ରୂପରେ ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି । ନଚେତ୍ ତାଙ୍କର ମହଲ ବଗିଚା ଆଦି କେତେ ବଡ ବଡ ହୋଇଥିବ । କେବଳ କ'ଣ ମନ୍ଦିରରେ ସବୁବେଳେ ରହୁଥିବେ । ପ୍ରେସିଡେଣ୍ଟଙ୍କର ନିବାସସ୍ଥାନ କେତେ ବଡ । ତେବେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ତ ବହୁତ ବଡ-ବଡ ମହଲରେ ରହୁଥିବେ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ବହୁତ ଜାଗା ଥିବ । ସେଠାରେ ଡରିବାର କୌଣସି କଥା ନଥିବ । ନୂଆ ଦୁନିଆ ସର୍ବଦା ଫୁଲର ବଗିଚା ହୋଇଥାଏ । ସେଠାରେ କୌଣସି କଣ୍ଟା ନ ଥାଏ । ତାହା ହେଉଛି ବଗିଚା । ସେଠାରେ ତ କାଠ ଆଦି ଜଳାଉ ନ ଥିବେ । କାଠ ଜାଳିବା ଦ୍□ାରା ଧୂଆଁ ବାହାରେ, ତେଣୁ ଦୁଃଖ ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ । ସେଠାରେ ଆମେ ବହୁତ କମ୍ ସ୍ଥାନରେ ରହିଥାଉ । ପରେ ପୁଣି ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲେ । ସେଠାରେ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ଫୁଲ ବଗିଚା ରହିବ, ଯେଉଁଠାରୁ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ସୁଗନ୍ଧ ଆସୁଥିବ । ସେଠାରେ ଜଙ୍ଗଲ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ଏବେ ସେ ସବୁର ଅନୁଭବ ହେଉଛି କିନ୍ତୁ, ଦେଖି ତ ପାରୁ ନାହୁଁ । ତୁମେମାନେ ଧ୍ୟାନରେ ଯାଇ ବହୁତ ବଡ-ବଡ ମହଲ ଆଦି ଦେଖି ଆସୁଛ, ଏଠାରେ ତ ତାହା ନିର୍ମାଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ସାକ୍ଷାତ୍କାରରେ ଦେଖିଲ ପୁଣି ଗୁପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ସାକ୍ଷାତ୍କାର ତ କରିଛ ନା । ସେଠାରେ ରାଜାମାନେ ଓ ରାଜକୁମାର-କୁମାରୀମାନେ ରହିବେ । ବହୁତ ରମଣୀୟ ସ୍□ର୍ଗ ହେବ । ଯେପରି ଏଠାରେ ମହୀଶୂର ଆଦି ରମଣୀୟ ସ୍ଥାନ ଅଛି, ସେହିପରି ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସୁଗନ୍ଧିତ ପବନ ବୋହିବ । ପାଣିର ଝରଣା ବହି ଚାଲିଥିବ । ଆତ୍ମାମାନେ ଭାବନ୍ତି ଆମେ ଭଲ-ଭଲ ଜିନିଷ ତିଆରି କରିବୁ । ଆତ୍ମାକୁ ସ୍□ର୍ଗ ତ ମନେ ପଡୁଛି ନା ।

ତୁମମାନଙ୍କର ଏବେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ ହେଉଛି - ସେଠାରେ କ'ଣ-କ'ଣ ସବୁ ହେବ । କେଉଁଠି ଆମେ ରହୁଥିବୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହିସବୁ କଥା ସ୍ମୃତିରେ ଆସୁଛି । ସେ ସମୟର ଚିତ୍ର ସବୁ ଦେଖ ଏବଂ ଖୁସି ହୁଅ ଯେ ତୁମେମାନେ କେତେ ଭାଗ୍ୟବାନ । ସେଠାରେ ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ଆମେ ତ ସ୍□ର୍ଗରେ ଥିଲୁ ପୁଣି ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇଛୁ । ଏବେ ପୁଣି ସ୍□ର୍ଗକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । କିପରି ଯିବୁ? ତେବେ କ'ଣ ରସିରେ ଓହଳିକରି ଯିବୁ? ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ତ ଶାନ୍ତିଧାମର ନିବାସୀ ଅଟୁ । ବାବା ସ୍ମୃତି ଦେଉଛନ୍ତି, ଏବେ ତୁମେ ପୁନର୍ବାର ଦେବତା ହେଉଛ ଏବଂ ଅନ୍ୟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କରାଉଛ । କେହି କେହି ଘରେ ବସି ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିଥା'ନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ବନ୍ଧନରେ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ କେବେ କ'ଣ ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଦେଖ ତାଙ୍କ ଭିତରେ କିପରି ଉତ୍ସାହ ଆସୁଛି । ନିଜର ଘର ପାଖେଇ ଆସିଲେ ଆତ୍ମାକୁ କେତେ ଖୁସି ଲାଗିଥାଏ । ଜାଣୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ଦ୍□ାରା ସଜେଇବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଶେଷ ସମୟରେ ଖବରକାଗଜରେ ମଧ୍ୟ ବାହାରିବ । ଏବେ ତ ସ୍ତୁତି-ନିନ୍ଦା, ମାନ-ଅପମାନ ସବୁ କିଛି ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସୁଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହୋଇଥିଲା, ତେଣୁ ଯେଉଁ ସେକେଣ୍ଡ ବିତିଗଲା, ତାର ଚିନ୍ତନ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଖବରକାଗଜରେ ଏହିପରି ବାହାରିଥିଲା । ଏବେ ପୁଣି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଯାଉଛି । ଯାହାକିଛି ହଙ୍ଗାମା ହୋଇଥିଲା ତାହା ତ ହୋଇଗଲା ।

ତା'ଦ୍□ାରା ନାମ ତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହୋଇଗଲା ନା । ପୁଣି ତୁମେମାନେ ତା'ର ଜବାବ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛ । ଖବରକାଗଜ କେହି ପଢୁଛନ୍ତି, କେହି ପଢୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଫୁରସତ୍ ମିଳୁନାହିଁ । ଅନ୍ୟ କାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି - ଏହା ବେହଦର ବଡ ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ଟିକ୍-ଟିକ୍ ହୋଇ ଚାଲିଛି, ସୃଷ୍ଟିରୂପି ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ଯାହା ପାସ୍ ହୋଇଗଲା, ତାହାର ପୁଣି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଯାହା ହୋଇଗଲା ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ପରେ ବିଚାର ଆସୁଛି ଯେ ଏହି ଭୁଲ୍ ହୋଇଗଲା । ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ୟ୍ୟ ହୋଇଗଲା କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ଭୁଲ୍ ହୋଇଥିଲା, ଯାହାକି ଅତୀତ ହୋଇଗଲା । ତେବେ ଆଗକୁ ଆଉ ସେ ଭୁଲ୍ କରିବୁ ନାହିଁ । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ, ବାରମ୍ବାର ଏହିଭଳି ଭୁଲ୍ କରିବା ଭଲ ନୁହେଁ । ଏଭଳି କର୍ମ କରିବା ଭଲ ନୁହେଁ । ମନ ନିଶ୍ଚିତ ଖାଇବ ଯେ - ମୋ ଦ୍□ାରା ଏହି ଖରାପ କାମ ହୋଇଗଲା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏପରି କର ନାହିଁ, ଅନ୍ୟକୁ ଦୁଃଖ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ମନା କରାଯାଉଛି । ବାବା କହିଦେଉଛନ୍ତି - ଏହି କାମ କର ନାହିଁ । ନ ପଚାରି କୌଣସି ଜିନିଷ ଉଠାଇଲେ ତାକୁ ଚୋରୀ କୁହାଯାଏ । ତେଣୁ ଏପରି କାମ କର ନାହିଁ । କଡା କଥା କୁହ ନାହିଁ । ଆଜିକାଲି ଦୁନିଆ ଦେଖ କିପରି ହୋଇଯାଇଛି - କେହି ଯଦି ଚାକର ଉପରେ କ୍ରୋଧ କଲେ, ତେବେ ସେ ମଧ୍ୟ ଶତ୍ରୁତା କରିଦେଉଛି । ସେଠାରେ ତ ବାଘ-ଛେଳି ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କ୍ଷୀରଖଣ୍ଡ ଅର୍ଥାତ୍ ମିଠା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ରହିବେ । ଲୁଣପାଣି ଅର୍ଥାତ୍ ତିକ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧ ଏବଂ କ୍ଷୀରଖଣ୍ଡ ଅର୍ଥାତ୍ ମିଠା ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଥାଏ ନା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କ୍ଷୀରଖଣ୍ଡ ହୋଇ ରହିବେ ଏବଂ ଏହି ରାବଣର ଦୁନିଆରେ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ଲୁଣପାଣି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ପିତା ଏବଂ ପୁତ୍ରର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ତିକ୍ତତା ଆସିଯାଉଛି । କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ ନା । ଏଠାରେ କାମାସକ୍ତ ହୋଇ ପରସ୍ପରକୁ ଦୁଃଖ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ସାରା ଦୁନିଆର ସମ୍ବନ୍ଧ ତିକ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି । ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଦୁନିଆ କ୍ଷୀରଖଣ୍ଡ ଅଟେ । ଏହିସବୁ କଥାକୁ ଦୁନିଆ କ'ଣ ଜାଣିବ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ସ୍□ର୍ଗକୁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ କୌଣସି କଥା ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ପଶୁ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଦେବତା ଥିଲେ ସେହିମାନଙ୍କର ହିଁ ସ୍ମୃତିରେ ଆସୁଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଦେବତାମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିଲେ । ଯେଉଁମାନେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ପୁନର୍ବାର ଆସି ଏଠାରେ ପାଠ ପଢିବେ ଏବଂ କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ ହେବେ । ଏହା ବାବାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ବିଶ୍□ବିଦ୍ୟାଳୟ ଯାହାର ଅନେକ ଶାଖା ବାହାରି ଚାଲିଛି । ଖୁଦା ଅର୍ଥାତ୍ ଭଗବାନ ଯେତେବେଳେ ଆସିବେ ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ସେବାଧାରୀ ବାହାରିବେ, ଯାହାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ସ୍□ୟଂ ଖୁଦା ରାଜତ୍□ ସ୍ଥାପନ କରିବେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେମାନେ ଖୁଦାଙ୍କର ଖିଦ୍ମତ୍‌ଗାର ଅର୍ଥାତ୍ ସେବାଧାରୀ ଅଟୁ । ସେମାନେ ଶରୀରର ସେବାଧାରୀ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହା ଆତ୍ମିକ ସେବା ଅଟେ । ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସେବା ଶିଖାଉଛନ୍ତି କାରଣ ଆତ୍ମା ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ପୁଣି ଆସି ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ସ୍ମରଣ କଲେ ହିଁ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ଯୋଗ ଅଗ୍ନି । ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ଯୋଗର ଗାୟନ ରହିଛି ନା । କୃତ୍ରିମ ଯୋଗ ତ ବହୁତ ହୋଇଗଲାଣି ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା କହିବା ଠିକ୍ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି-କରି ତୁମେମାନେ ଶିବପୁରୀକୁ ଚାଲିଯିବ । ତାହାହେଲା ଶିବପୁରୀ ଏବଂ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀ । ଏହା ହେଲା ରାବଣପୁରୀ । ବିଷ୍ଣୁପୁରୀ ପଛରେ ରହିଛି ରାମପୁରୀ । ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀମାନଙ୍କ ପରେ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀମାନେ ଆସନ୍ତି । ଏହା ତ ସାଧାରଣ କଥା । ଅଧାକଳ୍ପ ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାଯୁଗ, ଅଧାକଳ୍ପ ଦ୍□ାପର ଏବଂ କଳିଯୁଗ । ଏବେ ତୁମେ ସଂଗମରେ ଅଛ । ଏକଥା କେବଳ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛୁ । ଏକଥା କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ମନେ ରହିଲେ ମଧ୍ୟ ସାରା ଡ୍ରାମା ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଯିବ । କିନ୍ତୁ କଳିଯୁଗୀ ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଦି ମନେ ପଡୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ତୁମକୁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଲାବାଲା କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଶିବବାବାଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ ହିଁ ସାରା ଦୁନିଆକୁ ବଦଳାଇ ଦେଉଛି । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ, ଏବେ ଆମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମ ଯୁଗରେ ଅଛୁ । ଯେଉଁମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ହିଁ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ଏପରି କୌଣସି ବି କର୍ମ କରିବାର ନାହିଁ ଯାହାଦ୍□ାରା କାହାକୁ ଦୁଃଖ ମିଳିବ । କଡା କଥା ମଧ୍ୟ କହିବାର ନାହିଁ । ବହୁତ-ବହୁତ କ୍ଷୀରଖଣ୍ଡ ଅର୍ଥାତ୍ ମଧୁର ସ୍□ଭାବଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) କୌଣସି ଦେହଧାରୀର ମହିମା କରିବାର ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁ ଯେ ଆମକୁ ଶିବବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି, ସେହି ଜଣଙ୍କର ହିଁ ମହିମା କରିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମିକ ସେବାଧାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ**:-** ଶୁଦ୍ଧ ସଂକଳ୍ପ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୃଢତାର ବ୍ରତ ଦ୍□ାରା ବୃତ୍ତିର ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଥିବା ହୃଦୟ ସିଂହାସନ ଅଧିକାରୀ ଭବ ।

ବାପଦାଦାଙ୍କର ହୃଦୟ ସିଂହାସନ ଏତେ ପବିତ୍ର ଅଟେ, ଯାହାକି କେବଳ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ତା' ଉପରେ ବସିପାରିବେ । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ସଂକଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟ ଅପବିତ୍ରତା ବା ଅମର୍ଯ୍ୟାଦା ଆସିଯିବ ସେମାନେ ସିଂହାସନ ଅଧିକାରୀ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଖସିବାର କଳାରେ ତଳକୁ ଆସିଯିବେ, ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରଥମେ ଶୁଦ୍ଧ ସଂକଳ୍ପର ବ୍ରତ ଦ୍□ାରା ନିଜର ବୃତ୍ତିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କର ଯାହାଦ୍□ାରା ବୃତ୍ତିର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଧାରରେ ଭବିଷ୍ୟତର ଜୀବନରୂପୀ ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯିବ । ତେବେ ଶୁଦ୍ଧ ସଂକଳ୍ପ ବା ଦୃଢ ସଂକଳ୍ପର ବ୍ରତର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଫଳ ହେଲା ସବୁ ଦିନ ପାଇଁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ହୃଦୟ ସିଂହାସନରେ ବସିବା ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଯେଉଁଠାରେ ସର୍ବଶକ୍ତିଗୁଡିକ ସାଥୀରେ ଅଛନ୍ତି ସେଠାରେ ନିର୍ବିଘ୍ନ ସଫଳତା ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ଏବେ ସମ୍ପନ୍ନ ବା କର୍ମାତୀତ ହେବାର ତୀବ୍ର ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକଟ କର ।

ଅନ୍ତଃବାହକ ସ୍ଥିତି ଅର୍ଥାତ୍ କର୍ମବନ୍ଧନମୁକ୍ତ କର୍ମାତୀତ ସ୍ଥିତିର ବାହାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନ୍ତିମ ବାହନ, ଯାହାଦ୍□ାରା ତୁମେମାନେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ଭିତରେ ସାଥୀରେ ଉଡିଯାଇପାରିବ । ଏଥିପାଇଁ ସବୁ ପ୍ରକାରର ସୀମା ବା ବନ୍ଧନଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍□ରେ ବେହଦ ସ୍□ରୂପରେ, ବେହଦର ସେବାଧାରୀ, ସବୁ ପ୍ରକାରର ବନ୍ଧନ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ବିଜୟୀ ରତ୍ନ ହୁଅ ତେବେ ଯାଇ ଅନ୍ତିମ କର୍ମାତୀତ ସ୍□ରୂପର ଅନୁଭବୀ ସ୍□ରୂପ ହୋଇପାରିବ ।